

РЕШЕНИЕ

№ 2168

гр. София, 23.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 11.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1647** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК, във вр. с чл.186 от ЗДДС.

Образувано е след постановяване на определение № 824 от 30.01.2020 г. по адм. дело № 1051/2020 г., в производство по реда на чл.60 от АПК, като в настоящото производство [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. И. Б., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] оспорва по същество Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С285-0044753/15.01.2020 г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна Дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б." а" и чл.187, ал.1 от Закона за данък върху добавена стойност /ЗДДС/, е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – механа „Б.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразността на акта, поради противоречие с материални закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и несъответствие с целите на закона. Посочва се, че липсват фактически и правни основания за издаване на заповедта. Твърди се, че е нарушен основен принцип по смисъла на чл. 6 от АПК, както и че не отговаря на разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН. Развити са подробни съображения за несъответствие на мярката с целта на закона и се иска отмяната ѝ от съда.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез адв. Х., изцяло поддържа жалбата на посочените основания. Иска се от съда да отмени акта като незаконосъобразен. Претендира разноски по делото.

Ответникът по жалбата, редовно призован, чрез юрк. Н., оспорва подадената жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно призована, не представя становище, не изпраща представител.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 07.01.2020 г. в 13:00 часа е извършена проверка на търговски обект – механа „Б.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], обективирана в Протокол за извършена проверка № 0044753/07.01.2020 г. При проверката е констатирано, че [фирма], ЕИК[ЕИК], е задължено лице по чл.3, ал.1 от Наредба № Н-18/2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба № Н-18/2006 г.). За извършена контролна покупка на услуга за обедно меню на стойност 15,85 лв., не била издадена фискална бележка от фискално устройство (ФУ), монтирано и работещо в обекта.

Въз основа на констатациите е издадена и процесната Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С285-0044753/15.01.2020 г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна Дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б." а" и чл.187, ал.1 от ЗДДС, е наложен ПАМ - запечатване на търговски обект – механа „Б.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

В заповедта е посочено, че неспазването на задължението на търговците, стопанисващи търговски обекти, за издаването на касова бележка е нарушение, което винаги води до негативни последици за фиска, поради това, че не се отчитат приходи и така се стига до отклонение от данъчно облагане. Посочено е, че създадената организация в обекта, води до неотчитане на приходи и една от целите на търговеца е именно отклонение от данъчно облагане. Определен е срок от 14 дни за затваряне на обекта, който е определен с оглед начина и вида на организиране на отчетността, които са довели до извършеното деяние и индиректно със степента на неговата обществена опасност. Посочено е, че предвид събраните данни, една от целите пред търговеца е именно отклонение от данъчното облагане, което винаги води до негативни последици за фиска, което налага предприемането на действия за спазването на финансовата дисциплина.

Въз основа на установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, с правен интерес, в законоустановения срок и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при спазване на административнопроцесуалните правила за издаването му, предвид представената по делото Заповед № ЗЦУ-ОПР16/17.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП. Не се констатира процесуални нарушения по издаването на заповедта, поради което и не е налице незаконосъобразност на това основание.

От данните по делото се установява, че оспорения административен акт е издаден на основание чл.186, ал.1, т.1, б."а" от ЗДДС и чл.187, ал.1 от ЗДДС. Съгласно чл.186, ал.1, т.1, б."а" от ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което: 1. не спазва реда или начина за: а/ издаване на съответен

документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. Разпоредбата на чл.187, ал.1 от ЗДДС гласи, че при прилагане на принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1 се забранява и достъпът до обекта или обектите на лицето, а наличните стоки в тези обекти и прилежащите към тях складове се отстраняват от лицето или от упълномощено от него лице. Мярката се прилага за обекта или обектите, където са установени нарушенията, включително когато към момента на запечатване обектът или обектите се стопанисват от трето лице, ако това трето лице знае, че обектът ще бъде запечатан. Националната агенция за приходите оповестява на своята интернет страница списъци на подлежащите на запечатване търговски обекти и тяхното местонахождение. Счита се, че лицето знае, когато на обекта е поставено трайно закрепено съобщение за запечатването и/или информацията за подлежащия на запечатване търговски обект и неговото местонахождение е оповестена на интернет страницата на приходната администрация. Издаването от компетентния административен орган на заповедта за ПАМ се извършва при условията на обвързана компетентност. Това означава, че при установено административно нарушение, административният орган не е могъл да преценява дали да наложи или не ПАМ, а е бил длъжен да го направи. Разпоредбите на чл.186 и чл.187 от ЗДДС имат санкционен характер, тъй като ПАМ се налагат за преустановяване на административни нарушения и последиците от тях, поради което имат и превантивен характер. При наличие на една от предпоставките, посочени в чл.186 от ЗДДС, административният орган е длъжен да наложи ПАМ, а чл.187 от ЗДДС разпорежда, че това се извършва независимо от наложената имуществена санкция за същото нарушение.

Видно от представените доказателства по делото, безспорно е установено административно нарушение - неспазване на реда и начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, с което не е изпълнено от търговеца задължението му по чл.118, ал.1 от ЗДДС. Безспорно неиздаването на надлежен документ за получено плащане при осъществена продажба - фискален бон, касова бележка от кочан или удостоверение за продажба е предвидена в закона предпоставка за налагане на принудителната административна мярка по чл. 186 от ЗДДС. Принудителната административна мярка е израз на административната държавна принуда, поради което за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие с характера ѝ във всяка една от хипотезите на чл.186, ал.1 от ЗДДС. По отношение хипотезата на чл. 186, ал. 1, б. „а” от ЗДДС, мярката запечатване на търговски обект има превантивно действие, а именно да се предотврати извършването на друго противоправно поведение от страна на нарушителя. Следва да се има предвид, че във всички случаи изводът, че съществува такава възможност трябва да е мотивиран и фактически обоснован от конкретни обективни дадености, от които може да се изведе обоснован извод, че нарушителят може да извърши друго административно нарушение. Това е така, тъй като заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията за форма установени с АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в административният акт следва да се съдържат фактическите и правните основания за издаване на същия. Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС, ПАМ се

налага с мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице, което означава, че заповедта в качеството ѝ на индивидуален административен акт следва да отговаря на всички законови изисквания. По аргумент от разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

В конкретния случай, в процесната заповед липсват конкретни мотиви, обосновани от конкретни данни и факти, относно упражняването на правомощието на органа по приходите по целесъобразност да определи именно този срок за действие на мярката. В заповедта бланкетно е посочено като основание, че създадената организация в обекта, води до неотчитане на приходи и една от целите на търговеца е именно отклонение от данъчно облагане. Прието е, без да са изложени конкретни мотиви, че срокът определен на 14 дни, е подходящ. По правило в тази хипотеза, предварителното изпълнение на мярката се налага с оглед защита на особено важни държавни интереси, какъвто е събираемостта на данъчни задължения в полза на фиска и в изпълнение целите на закона, както и относно превъзпитаване на нарушителя към спазване на установения правов ред посочен в материалните данъчни закони, както и поради факта, че при продължаване на това нарушение за фиска биха произлезли вреди от неустановени приходи, които биха били значителни и трудно поправими като така определеният размер на ПАМ се явява превенция срещу този нежелан резултат.

Дори и да се приеме, че мотивите изложени от органа във връзка с предварителното изпълнение на заповедта, са мотивите на същия за налагане на мярката и определяне на посочения срок за налагане на административната принуда, то изложеното от административният орган не може да се определи като мотиви по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като се касае за препращане към принципи при прилагане на административната принуда, а не до посочване на конкретни фактически обстоятелства и обективни дадености от действителността, обусловили определянето на конкретния вид и степен на административната принуда.

Непосочването на мотиви в заповедта е нарушение на изискването на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, тъй като лишава съда от възможност да установи дали актът е постановен в съответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 от АПК. Това нарушение е особено съществено и е самостоятелно основание за отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

С оглед на изложеното обжалваната заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна, като на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и предвид направеното искане за присъждане на разноски, на жалбоподателя, които съгласно представени по делото доказателства за реално осъществени такива са в общ размер на 550 лв., в т.ч. ДТ и адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София - град, Трето отделение, 63 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С285-0044753 от 15.01.2020 г., издадена от Началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна Дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б." а" от ЗДДС и чл.187, ал.1 от ЗДДС, е наложена

принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – механа „Б.“, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА ТД на НАП [населено място] на основание чл. 143 от АПК да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. И. Б., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски в размер на 550 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: